

Vroeger Of Later

Vroeger Of Later

Wesley van Heugten

Schrijver: Wesley van Heugten
Coverontwerp: Lauren de Jong
ISBN: 9789402148008
© Wesley van Heugten

Voorwoord

Koestermomentjes

Soms heb je dat, dat dingen beter uitpakken dan verwacht. Koester momentjes zijn dat. Je staat je staafmixer af te rekenen bij de Blokker en de kassière zegt: “Ach, van dit artikel gaat nog 35% extra kassakorting af zie ik nu.” Heerlijk gevoel. Of je gaat met een ongezonde portie tegenzin naar een via via vage-kennis-feestje en je waggelt om half vier 's-nachts na een tóp avond, zingend en dansend, met een Hawaii slinger om je nek, weer huiswaarts. Of je bent fanatiek Feyenoord supporter en ze worden landskampioen. Oké, het laatste voorbeeld was wellicht wat ongeloofwaardig, maar jullie snappen wat ik bedoel. Onverwachte meevallertjes.

Dat had ik ook een beetje toen ik de eerste verhalen van Wesley onder ogen kreeg. Ik had toegezegd om een voorwoordje te schrijven, zonder dat ik ook maar één letter van hem gelezen had. Ik had Wesley wel eens gesproken. En er was wat contact via de sociale media. Maar dat was het. Ik wist totaal niet wat ik kon verwachten bij de bundel. ‘Misschien is het wel soft erotisch’ bedacht ik me opeens. ‘Of gaat het over paarden. Of beiden. Tegelijk.’ Ik wist het niet. Maar het was gelukkig niet erotisch. En het ging niet over paarden. Het waren pakkende en scherpe blogs. Mooi beeldend verteld. Met af en toe een venijnige blik op de samenleving.

Ze lezen lekker weg, en zijn precies lang genoeg voor een toiletbezoek.

Bij mij althans ben ik inmiddels achter. Kortom, voor mij geen enkele reden om dit voorwoord langer te maken dan nodig. Ik heb u al langer opgehouden dan u wellicht zou willen. Verspilde tijd. De columns van Wesley zijn vele malen interessanter dan dit voorwoord. Ik ben dan ook bang dat het voorwoord inmiddels zelfs langer aan het worden is dan dat Wesley eigenlijk voor ogen had toen hij me vroeg. Daarom zal ik u niet langer vermoeien. Ik doe er in deze niet toe. Het draait allemaal om de kronkels van Wesley in dit boek. Maar al te vaak misbruiken schrijvers van een voorwoord namelijk om zélf te shinen. Dat is niet chic, en misschien zelfs wel wat ongepast. Daarop zult u mij niet betrappen. Ik weet wat de functie van een voorwoord is. Een voorwoord dient namelijk louter als opwarmertje voor het hoofdprogramma. De amuse voor het feitelijke diner. En u wilt naar het hoofdprogramma. Ik merk dat aan de manier waarop u jachtig door dit tekstje heen giert. U wilt nu écht welverdiend gaan dineren. U popelt om te gaan lettervreten. Om de weirde gedachtes van Wesley te gaan doorgronden. En terecht. Ik ken mijn plek. Ik geef daarom Wesley nu het woord. Zijn woord. Want u heeft dit boek gekocht voor zijn schrijfsels. Niet voor de mijne. Bedankt dat u de moeite heeft genomen om dit gehele voorwoord af te maken. Dat op zich verdient al een pluim. Want zeker de laatste alinea was niet te doen. Ik trok het al amper bij het nalezen kan ik u melden. Van de andere kant, als u dit al volhoudt, dan worden de verhalen van Wesley helemaal smullen. Dat worden koester momentjes. Vroeger of later.

Veel leesplezier gewenst uit het zonnige Sterksel.
Rob Scheepers

Vroeger of later

Het is een feit dat, hoe ouder je wordt, hoe meer er vroeger wordt. Soms heb je door een gebeurtenis ineens een soort flash-back naar 'vroeger'. Bij mij slaat het soms nergens op.

Mijn vroegste herinnering gaat terug naar toen ik een jaar of drie was (denk ik) en ik, zittend op de keukentafel, bijna stikte in een dropje. Tegelijk denk ik dan aan het troost cadeautje dat ik kreeg van mijn ouders. Een dubieuze substantie die in aanraking met water veranderde in één of ander poppetje.

Bij navraag blijkt dat dit nog niet bijna met elkaar te maken had en dat ik dat cadeautje kreeg na deelname aan een Judo toernooi toen ik zes jaar was... Goed, iets later vroeger dus maar.

Toen ik bijna zeven jaar was verhuisden we van Eindhoven naar Best, een big happening natuurlijk waarvan een paar tuinstoelen en een tv in een verder holle, lege, witte kamer me nog bij staan. Hieraan linken mijn gedachten de film Never Ending Story. Wat op zich zou kunnen kloppen gezien het jaar waarin deze film is uitgebracht. Maar ook na het verifiëren van dit verhaal lijkt zich een soort Mind-Play te voltrekken. De tuinstoelen, de tv, de verder lege kamer en Never Ending Story zijn allemaal losse herinneringen. Waarvan er misschien steeds twee met elkaar te combineren zijn, maar nooit alle vier tegelijk.

Voordat ik reacties krijg dat ik misschien moet stoppen met drinken, geen nood. Dit is blijkbaar gewoon hoe mijn brein werkt, er lijkt een soort filter te ontbreken waardoor alle herinneringen vrolijk met elkaar kunnen flirten in mijn hoofd. Sommigen gaan wat verder dan dat en het resultaat is een nieuwe kroost. Met wat eigenschappen van beide ouders. Blijkbaar haal ik nét die herinneringen er tot nu toe steeds uit. Misschien handig om er wat uit te pikken die nog niet oud genoeg zijn om zich voort te planten.

Vroeger, in mijn basisschooltijd had je van die pennen waar tien van die gekleurde penvullingen inzaten, die je gegarandeerd een keer allemaal tegelijk door dat gaatje hebt proberen te duwen. Vroeger, hoorde je er pas bij als je zo'n klaparmband had en ging je in het weekend bij de Jamin Jawbreakers of knetterkauwgom halen voor tien cent. Vroeger, was je de koning als je een ReuzeReuze had of een Spikkels en liet je je ouders alleen nog Smiths Chips halen vanwege de Flippo's.

Later kocht je zelf in de kantine Croky chips, vanwege de Top-Shots en kon je opeens berichtjes naar elkaar sturen met je Sagem of Pocket Swing mobiele telefoon. Vroeger zat je elke dag na school klaar voor Heartbreak High en keek je later zorgeloos en vaak wel honderd keer per dag naar de clip van Summer Jam op The Box terwijl je ondertussen dat zelfde liedje componeerde als beltoon op je Nokia.

Voor mede begin-dertigers zal dit herkenbaar zijn en allemaal vroeger. Maar vroeger of later wordt dit vroeger, vroeger-vroeger. En wat is dan de nieuwe vroeger?

Vroeger, toen je slaagde? Vroeger, toen je je eerste huis kocht? Vroeger, toen het Sinterklaasfeest nog bestond?

Later zullen we het weten, als we praten over vroeger, of vroeger-vroeger. Voor mij is vroeger eigenlijk genoeg, we hoeven er geen verdeling in te maken.

Vroeger of later gaat het toch alleen nog maar over vroeger, omdat later steeds sneller vroeger wordt.

Kerstgevoel

Nog twijfelend of het wel verstandig is om nu aan deze column te beginnen, razen mijn duimen over het toetsenbord van mijn telefoon. Zo vaak als er spelfouten in een snel gestuurd whatsappje zitten, zo vaak herstel ik nu bijna elk woord, elke zin.

Weet ik normaal gesproken tot aan de eerste woorden niet precies waarover ik ga schrijven, nu weet ik het zelfs op dit moment nog niet.

Niet omdat ik geen idee heb, maar meer omdat ik te veel input heb gehad, met name vandaag.

Op zoek naar schrijfvoer vraag ik vandaag enkele mensen wat voor hen nou het typische kerstgevoel is.

Er wordt gestrooid met termen als warmte, gezelligheid, cadeaus, eten en drinken, familie. Ik ben het hiermee eens en heb ze het liefst allemaal tegelijk.

Laat ik er eens 1 ding uitpikken. Drinken.

Mensen die mij kennen zullen beamen dat ik hét gezicht zou zijn voor een reclame van Spa Sprakwater. En diezelfde mensen kunnen meepraten over wat de gevolgen zijn als je van dit sprakwater een soort sneeuw witje maakt.

Voor mensen die mij niet of nauwelijks kennen : ik kan niet zo goed tegen bier. Erg verstandig dus om na een week hard werken vandaag om twee uur in de middag en een niet al te volle maag aan het bier te gaan op de kerstborrel van het werk.

Na een half flesje groeien mijn mondhoeken als vanzelf richting mijn oren om op standje brede glimlach een soort sabbatical te houden. Aangezien dan ook meestal de mond wat openstaat kunnen er ook meteen ongeremd hele of halve zinnen uit gaan rollen. Als je denkt dat ik normaal al druk ben, dan moet je me op zo'n moment eens zien. Proberen iedereen te laten lachen. Elke keer als dit lukt voelen de lachsalvos als een soort warme deken.

Een biertje teveel later hak ik de knoop door om te vertrekken richting Geldrop voor een gezellig avondje bij een collega. Ik ontvang mijn kerstpakket en nadat ik het laatste biertje even heb laten zakken, stap ik in de auto, op weg naar Geldrop. Om vervolgens een klein uur lang naar de achterkant van dezelfde Kia te kijken. Hierdoor kan ik bij aankomst wel haast meteen aanschuiven voor een portie shoarma. Een mooie voetbalavond in het verschiet.

Het is na middernacht. Ik stap in mijn auto, terug naar Best, naar mijn familie.

Kerstgevoel. Gezelligheid, cadeaus, eten en drinken, familie. Ik heb het vandaag allemaal gehad.

Witte bladzijde

Mijn buik nog vol van drie dagen aan Kerstdiners rol ik mezelf naar mijn computer. Ik moet nog een stukje schrijven, beloofd. Je zou zeggen dat er aan het einde van zo'n gebroken week, er genoeg is gebeurd voor een mooi kerststukje. Gelukkig heb ik dát vorige week al geschreven, plicht volbracht.

Blijft het probleem: waarover dan nu? Toch niet nu al het gevreesde writer's block? Maar even opzoeken wat dat precies inhoudt.

Ah, "langdurig inspiratieloos" .. nou zo ver is het niet. "Wanneer het enkel gaat om een korte tijd ('de angst voor de witte bladzijde') gebruikt men de term niet" Hé, dat lijkt er meer op. Maar hoe dit dan heet, staat er weer niet bij. Irritant.

Ik staar voor de zoveelste keer naar buiten. Wit. Alles is wit. Zo wit als mijn bladzijde zal blijven als ik niet heel snel iets verzin.

Wit.... Sneeuw....

In 1 nacht is er meer gevallen dan vorig jaar het hele seizoen. Meteen paniek in de straat en in het hele land. Ook zoiets.